

get i faa Henseende i den næste Samling eller ikke. Altsaa det Svar, jeg har faaet, er ikke Svar paa det, jeg har spurgt om.

Formanden: Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Forespørgselen Intet indeholder om, at den skal angaae den næste Samling. Forespørgselen, der er dateret den 1ste Decbr. 1856, lyder nemlig saaledes: „Er Indenrigsministeren betænkt paa en Forandring i den nu gjældende Lovgivning om skadeligt Vands Afledning og Vands Benyttelse til Jorders Frugtbargjørelse og paa at fremme Drainering ved Pengelaan af Statskassen?“

Hasle: Ved Ordet „betænkt“ har jeg ikke meent nogen Tidsgrænse. Naar jeg har spurgt, om den ærede Indenrigsminister var „betænkt“ paa at forelægge det her omhandlede Lovforslag, følger det af hele min Betragtningssmaaede, at der ikke vel kunde være Tale om, at den ærede Indenrigsminister skulde forelægge det i denne Session. Jeg yttrede ogsaa, at Grunden, hvorfor jeg for mit Vedkommende ikke havde søgt at fremkomme med et Lovforslag eller at formaae Andre til at udarbejde det med mig, var netop dette Arbejdes Vanskelighed, og deri troer jeg, at det er ligefrem begrundet, at jeg ikke har kunnet mene, at den ærede Minister, der for saa kort Tid siden har tiltraadt sin Post, skulde komme og forelægge Forslaget i denne Samling; hvad jeg derimod har spurgt om, er, om Ministeren er betænkt paa i næste Samling at forelægge et saadant Lovforslag. Marsagen til, at jeg er kommen med Forespørgselen, er den, at jeg ønskede at vide, om vi vare tvungne til i næste Samling at udarbejde et privat Lovforslag, eller om vi kunde vente et fra Ministeriet.

Indenrigsministeren: Derfor tillod jeg mig jo ogsaa at tilbagefalde i det ærede Thing's og den ærede Interpellants Erindring den almindelige Bemærkning, jeg ved en tidligere Leilighed tillod mig at gjøre, og som netop vil finde sin Anvendelse paa et Forhold som det nærværende. Jeg maa derfor finde det tilraadeligt og ønskeligt, at det ærede Medlem ikke undslaaer sig for at give sit Bidrag til

Sagens Løsning, ved til næste Samling at udarbejde et saadant Forslag.

B. Mørgaard: Det er kun med Hensyn til et Punkt, hvorom den ærede Interpellant yttrede sig i sin Motivering, at jeg vilde tillade mig en kort Bemærkning.

Den ærede Interpellant yttrede sig om et Forhold, som den høitærede Indenrigsminister ikke, saavidt jeg hørte, har svaret paa, nemlig med Hensyn til, at man ikke savner Bestemmelser, hvorved man kan tvinge sine Naboer til at skaffe Vandet bort fra sin Eiendom, men man har derimod ingen Bestemmelser i Loven, hvorved man kan blive sat istand til at benytte Vandet, selv under Forhold hvor man ikke skader sine Naboer det allermindste. Det er et vigtigt Forhold, og et Forhold, som ofte træder frem hos Landmanden til betydelig Skade for Mange, idet nemlig en Eier af $\frac{1}{2}$ Skp. Land og Mindre har det i sin Magt at forhindre sine Naboer i at gjøre Brug af Vandløb, hvorved de kunne overrisle og forbedre betydelige Eiendomme, ja undertiden 100 Tdr. Land.

Det er et Forhold, som jeg meget vilde ønske, at den høitærede Indenrigsminister vilde henvende sin Opmærksomhed paa, for om muligt at tilveiebringe en Forandring i den antydede Retning, saaledes at det kunde blive muligt, at Eieren ved et Vandløb, selv om det skulde være imod en vis Erstatning, fik Ret til at benytte sig deraf, naar det kunde være til hans Gavn uden at skade Naboen. Som allerede bemærket, staaer det nu i en Eiers Magt, selv om han kun eier den allerubetydeligste Jordlod, og undertiden blot af Trods, at forhindre mange af sine Naboer fra at gjøre Brug af Vandløb, som ikke i den allerfjerneste Maade skade ham, men kunne være dem til uhyre Gavn. Dette Forhold synes mig som sagt at være af overordentlig stor Vigtighed, og jeg vil derfor meget bede den høitærede Indenrigsminister at tage det under Overveielse.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, erklæredes Forespørgselen for sluttet.